

Tôi nghe buổi i Thuyết Pháp tại chùa Thiên Môn. Xin thuật lại để quý vị cùng nghe. Sau phần thuyết giảng, đến phần Pháp đàm.

Thầy mời quý Phật tử đặt câu hỏi để cùng thảo luận.

Tên của tôi hỏi rằng, có một ông già, đang đẩy chiếc tay cung kính xin hỏi:

- Kính bạch thầy. Con hiện đang bị bệnh. Hết đau đầu đến đau khớp, đau thần, tim đập nhanh, cao huyết áp. Bây giờ tôi bị bệnh mất chân nữa à !

Suốt đêm qua con trằn trọc mãi không sao ngủ được do bệnh nó hành hạ xác thân... Cúi xin thầy từ bi thương xót cho con làm sao cho hết đau bệnh? Xin thầy cứu nguy cho Đức Phật gia hộ cho con được hết bệnh, khỏe mạnh như xưa ...

Thầy lên tiếng như như, thông thoáng nói:

- Thầy bác, thầy đạo hữu. Đức Phật đã dạy: Cõi thế gian trần đời đau khổ ! Trong đó có bệnh luân: SINH, LÃO, BỆNH, TỬ thì đau khổ vô cùng mà bác thì đang đi vào giai đoạn “Bệnh tử”, tức giai đoạn “Hồi hoi”.

Vấn đề là thế; tất cả đều bị luân “Vô Thường” chi phối. Chẳng hạn như cái áo bác đang mặc, khi mới mua về, trông thật đẹp đẽ, mềm mại, óng mượt, thơm... Nhưng nay bác mặc đã lâu rồi; màu đã bị, gấu đã sờn, vai đã rách và vạt đã mất.

Nó đang ở tiến trình “Hồi Ho”.

Không có gì có thể còn mãi được, vì bản chất tự nhiên là như vậy, mà thân xác bác cũng đang như vậy. Ngay khi bác mới sinh ra thì bác trẻ trung, khỏe mạnh, xinh đẹp, rồi bác lớn lên trông rất đẹp trai, kháng kiên.

Giờ đây bác đang già yếu và đang ở thời kỳ bệnh hoạn (Sinh, Trĩ, Hoại, Diệt). Vậy bác phải chấp nhận điều đó, bác hãy thử hiểu bản chất của nó, để bác phải chấp nhận nó mà sống An-Lạc với nó, dù nó ở bất cứ giai đoạn nào.

Bây giờ thân thể của bác đang bắt đầu suy yếu, hệ hô hấp theo tuổi đời cũng đang yếu đi. Thì bác đừng cố gắng làm điều đó, vì đó là quy luật tự nhiên của thân xác. Chân lý không bao giờ thay đổi đó là:

Sinh ra > Già rồi > Bệnh hoạn > Rồi chết đi!

Không cách chi làm khác đi được. Thời gian vẫn hành theo đúng luật đã chín mùi rồi đấy bác à!

Ông già đó nói tiếp:

- Bỏ mọi thứ, những con cháu của mình chết rồi, vì con và cháu của con cháu không còn. Nhưng là còn nhiều công việc con đang làm dở dang của hoàn tất, con cần gì quy tập cho xong trước đây.

- Ồ! Tất cả chỉ là vậy, bác đừng làm gì khác hơn khi nào bác phải lo lắng. Công việc của thời gian, bác hãy để mọi thời gian cho hệ thống quy tập lấy.

Bác nên hiểu rằng: Già yếu hay nghèo, già hay trẻ, đẹp hay xấu, ngu ngốc hay thông minh. Bất cứ ai, bất cứ vật gì, bất cứ đâu cũng không thể gì mãi tình trạng nguyên thủy như lúc ban đầu được.

Mọi ngu ngốc, mọi vật đều phải thay đổi khác đi theo một định luật: Sinh, Trĩ, Hoại, Diệt mà không cách chi sửa đổi được.

Hãy Buông Ra

Tác Giả: Saigon Echo s&#u t&#m

Chúa Nhật, 25 Tháng 4 Năm 2010 21:28

Đi&#u mà bác có thể làm đ&# c là bác t&# quán chi&# u, soi r&# i v&# thân xác và tâm th&# c c&# a bác, đ&# bác th&# y tính: “Vô ngã” c&# a v&# n v&# t. Đ&# không th&# y có cái gì là “Tôi” ho&# c là “C&# a tôi”, mà t&# t c&# ch&# là Gi&# có, T&# m có mà thôi.

(Phạm s&# h&# u t&# ng, giai th&# h&# v&# ng = Cái gì có hình có t&# ng, đ&# u là gi&# có, ch&# không th&# t có).

Ngay nh&# nhà c&# a, s&# nghi&# p, danh v&# ng, v&# , ch&# ng, con cái c&# a bác cũng ch&# là: “C&# a bác trên danh nghĩa, chúng không th&# c s&# thu&# c v&# bác. Chúng thu&# c v&# t&# nhiên !!! Nh&# i&# i bác v&# a c&# u mong, ch&# ng nh&# ng không đ&# t đ&# c. Thân bác v&# n đau đ&# n nh&# th&# ng và cách suy nghĩ sai l&# m c&# a bác còn đau kh&# h&# n nhi&# u n&# a.

Vì c&# u mong mà không đ&# c nh&# ý là kh&#

(C&# u b&# t đ&# c kh&#).

B&# i v&# y, bác ph&# i nhìn m&# i th&# đúng theo b&# n ch&# t c&# a nó và đ&# ng níu kéo nó, đ&# ng ti&# c th&# ng nó: “HÃY BUÔNG NÓ RA”. Bác hãy r&# s&# ch m&# i th&# bên ngoài. “Bác hãy “Buông ra !”. Bác đ&# ng bám víu cha, m&# , v&# , ch&# ng, con cái, quy&# n thu&# c, tài s&# n, công danh, s&# nghi&# p v...v...

Vì nh&# ng th&# đó bác không th&# mang theo đ&# c, ho&# c bác không “buông”, thì nó cũng ph&# i “buông” bác mà thôi. Cho nên bác “Hãy Buông Ra!”, b&# i vì m&# i th&# đ&# u là “Không” là “Hủy&# n” là “Vô Ngã”: “Không tôi và Không c&# a tôi”.

T&# t c&# r&# i s&# bi&# n m&# t; ch&# ng còn gì. Bác ph&# i nh&# n bi&# t cho b&# ng đ&# c đ&# u này, và sau khi bi&# t r&# i thì bác hãy “Buông t&# t c&#”.

Đ&# ng b&# n tâm v&# con cái, bây gi&# chúng còn tr&# . R&# i mai này chúng cũng s&# già y nh&# bác ngày hôm nay. Không m&# t ai trên th&# gian này có thể tr&# n thoát đ&# c đ&# nh lu&# t: “Sinh, Tr&# , Ho&# i, Di&# t”.

Hãy Buông Ra

Tác Giả: Saigon Echo sßu tßm

Chúa Nhật, 25 Tháng 4 Năm 2010 21:28

Nếu bác “Buông ra” được cái thì bác mới thấy được “Chân Lý”. Vậy bác đừng buồn phiền, lo lắng và đừng ôm giở bất cứ điều gì thì bác sẽ thấy tinh thần thanh thản trong mọi tình huống bác !

Ông già hỏi tôi:

- Bức thư y, nghe thư y dầy dß quá, nhßng làm sao con “Buông ra” cho được?

- Nếu bác “Buông ra” không được thì bác sẽ vô cùng đau khổ. Và không chịu “Buông ra” cũng chẳng được. Bởi vì mọi thứ nó không thuộc về của bác, kể cả chính xác thân của bác nữa.

Lúc này bác hãy tập trung tâm tưởng, để cho nó được an nhiên tự tại, còn mọi việc đã có người khác lo.

Bác hãy tập nhß lòng rằng: “Chung số” (Tôi hết việc rồi)

Tập tưởng ham sống lâu sẽ làm bác đau khổ. Cho dù bác mong muốn thì tất cả đâu cũng chẳng được.

Muôn số đều vô thường và luôn luôn không chắc chắn... “Sau khi sanh ra > Nó biến hoại > Sau khi sanh ra > Nó diệt đi !” Đức Phật cũng thế, bác và cả bàn dân thiên hạ cũng đều như thế. Vậy mà bác muốn xác thân bác còn tồn tại mãi sao được?

Bác hãy nhìn vào mọi thứ thì biết. Nó đi vô rồi lại đi ra, biến chết của nó là vậy. Bác chẳng thể ngăn cản số đi ra và đi vô của nó được.

Bác thử nghĩ coi: “Có thế nào bác thß ra mà không thß vào được chẳng?” Tất cả là mọi thứ nó đi vào, rồi nó lại đi ra. Khi nó ra rồi thì nó lại phải đi vào. Tất nhiên là như vậy, không cách chi làm khác được.

Hãy Buông Ra

Tác Giả: Saigon Echo s&#u t&#m

Chúa Nhật, 25 Tháng 4 Năm 2010 21:28

Y chang s&# quá trình bác Sanh Ra > R&# i Già Nua > R&# i B&# nh T&# t > R&# i Ch&# t Đi!

Đó là đi&# u hoàn toàn t&# nhiên và bình th&# ng ... N&# u bác không sanh ra, thì bây gi&# bác đâu có b&# đau vì b&# nh! Và l&# y gì đ&# mai m&# t bác ch&# t! Bác có hi&# u đi&# u đó không ???

- B&# ch th&# y, con ng&# đ&# c nh&# ng gì th&# y v&# a đ&# y, nh&# ng con v&# n lo s&# quá ch&# ng!

Th&# y c&# m ly n&# c u&# ng nh&# p gi&# ng, đ&# n thầy nói thêm:

- Bác nên hi&# u r&# ng: V&# n s&# đ&# i đ&# u là nh&# v&# y, khi bác nh&# n th&# c đ&# c đúng đ&# n thì bác đ&# ng do đ&# :

“Hãy Buông Ra T&# t C&#, Hãy D&# p B&# T&# t C&#”. Dù bác không buông nó ra thì m&# i th&# nó cũng b&# t đ&# u buông bác ra đó.

Này nhé! Nh&# nh&# ng b&# ph&# n trong c&# th&# c&# a bác nó cũng đang mu&# n r&# i xa bác đ&# y. Vì nh&# ng b&# ph&# n &# y nó đã s&# ng đ&# th&# i h&# n v&# i bác r&# i, nên nó s&# p ra đi đó.

B&# n ch&# t c&# a nó là: “Đã đ&# n, thì ph&# i ra đi”. B&# i th&# gian là không có s&# bình th&# ng hay mãi mãi, dù b&# t c&# &# đâu, b&# t c&# th&# i nào, b&# t c&# thành ph&# n giai c&# p nào; ng&# &# i gi&# u có, k&# nghèo khó, ng&# &# i l&# n cũng nh&# tr&# nh&# , ng&# &# i có h&# c cũng nh&# ng&# &# i th&# t h&# c v...v...

Cũng không th&# có s&# bình th&# ng đ&# c. Ai ai cũng ph&# i xoay v&# n theo lu&# t “Vô Th&# ng” chi ph&# i. Quán tri&# t đ&# c đi&# u đó, bác s&# ch&# còn quy&# n luy&# n b&# t c&# s&# gì.

Bác hãy "Buông ra" ch&# không còn n&# m gi&# đ&# c n&# a, vì có gi&# cũng ch&# ng đ&# ng. Bác buông ra, thì tâm bác s&# th&# nh th&# i, An-L&# c; không bu&# n mà cũng ch&# ng vui, không khi&# p s&# và cũng ch&# ng lo l&# ng. Lúc b&# y gi&# lòng bác s&# an &# n v&# i trí tu&# hi&# u bi&# t:

“V&# n v&# t không bao gi&# có th&# th&# ng còn mãi mãi đ&# c”.

“ĐỒ C TÍNH PHỒI ĐỒI THAY CỜ A VỜ N VỜ T, KHÔNG BAO GIỜ THAY ĐỔI”.

Nếu bác có nhiều thời, bác sẽ phải bỏ đi nhiều thời. Nếu bác có ít thời, bác sẽ bỏ đi ít thời; gì u có là gì u có, nời danh là nời danh, sống lâu là sống lâu... chúng có gì khác biệt, mội sẽ cũng thôi thôi!

Vậy bác hãy Buông nó ra, Buông cho đến khi nào tâm trí bác hoàn toàn An-Lạc! Mội sẽ bác không còn cảm thấy khó đau hay sung sướng. Mội thì bác không còn thấy là cờ a bác nữa.

Sung sướng và khó đau cũng đều Hoài, Diệt và Mất tiêu nhau... Duy chỉ có một thời là còn và còn vĩnh viễn là cờ a bác. Đó là “Phật tánh” là vĩnh cửu cờ a bác mà thôi.

- Bậc thầy, con đã ngộ !!!

- Vậy sao! Bác gì thích xem nào?

- Thưa thầy, chỉ có một luật: “Vô Thường” là bất biến, là vĩnh cửu, là thường còn. Ngoài ra, tất cả các Pháp; muôn vàn vạn sự đời này đều luôn luôn biến đổi không bao giờ ngừng. Chúng hiện như:

* THÂN VÔ THƯỜNG: Nay khỏe mạnh, mai ốm đau. Nay đang sống, mai đã chết...

* TÂM VÔ THƯỜNG: Nay đang mến thương nhau, mai chuyển sang hận thù, ân oán nhau...

* TÀI SỰ VÔ THƯỜNG: Cờ a cái này còn, mai hết. Tất cả tiến nghi vật chết không thể tồn tại mãi được... Vật thế này biến đổi chết liú thành ra vật thế khác. Sự vật không bao giờ cố định được.

Thầy cái gì hoan hỷ, đến nỗi thấy hỷ:

Hãy Buông Ra

Tác Giả: Saigon Echo s&#u t&#m

Chúa Nhật, 25 Tháng 4 Năm 2010 21:28

- Đúng, bác hi&#u khá đ&#y, nh&# v&#y bác s&# làm gì khi bác hi&#u nh&# v&#y?

- B&#ch th&#y, con s&# buông ra t&#t c&# mà không bám víu vào b&#t c&# đ&#u gì trên th&# gian này. Đ&# m&#i s&# ch&#y xuôi nh&# dòng n&#c. Tính c&#a n&#c luôn ch&#y xu&#ng ch&# tr&#ng (Th&#y l&#u t&#i h&#), dù ch&# đó là đ&#t hay cát, ho&#c ru&#ng v&#n.

B&#n ch&#t c&#a n&#c là nh&# v&#y, con cũng ph&#i gi&# tâm nh&# v&#y. T&#i sao? B&#ch th&#y, b&#i vì n&#c luôn ch&#y m&#t cách t&# nhiên xu&#ng ch&# th&#p mà không có cách nào cho nó ch&#y ng&#c m&#t cách t&# nhiên lên trên cao đ&#c. Đó là đ&#nh lu&#t c&#a c&#n khôn vũ tr&# mà th&#y v&#a ch&# đ&#y cho con.

- Vâng! Bác hi&#u đ&#c nh&# th&#, t&#c là bác đã th&#p sáng ng&#n đ&#c trí tu&# c&#a bác r&#i đ&#y. Bây gi&# ch&# còn m&#t đ&#u là bác đ&#a vào th&#c hành nh&#ng gì bác v&#a ch&#ng ng&# là đ&#t đ&#c “qu&# Ph&#t” r&#i đó.

Ông già ng&#c nhiên th&#a:

- B&#ch th&#y, con ng&# là thành Ph&#t khó l&#m ch&#! Đ&#u đ&#n gi&#n nh&# th&#y v&#a nói?

- Ph&#t đã có s&#n ngay trong bác r&#i. Ngu&#i đ&#i th&#ng mang ông Ph&#t th&#t, đi tìm ki&#m ông Ph&#t &# ngoài, &# ch&#n xa xôi không sao th&#y đ&#c, đ&# c&#u xin van v&#i ...

Trong lúc ông Ph&#t &# ngay trong mình thì l&#i b&# quên.

- B&#ch th&#y, con v&#n ngu&#i xin th&#y khai th&# cho con đ&#c rõ ràng h&#n, ch&# th&#y nói nh&# th&# làm sao con hi&#u đ&#c.

- Có khó gì đâu: “Ph&#t T&#c Tâm”. M&#i ng&#i trong chúng ta đã có s&#n m&#t ông Ph&#t &# trong ta r&#i.

Nh̄ ng vì u mê t̄ i, nên tham lam: S̄ c, Tài, Danh m̄ t cách vô đ̄ mà không hī u r̄ ng nh̄ ng th̄ đó do nhân duyên gī h̄ p mà t̄ m có.

H̄ p r̄ i tan, sanh r̄ i dī t! Ngay nh̄ xác thân bác cũng t̄ m có đó. R̄ i tr̄ thành không đó có bao lâu! T̄ a h̄ nh̄ bóng phù du, nh̄ ào ò nh, nh̄ khói s̄ ng ... Nh̄ ng vì si mê ch̄ y theo n̄u kéo nó. Nên thành chúng sanh mà thôi.

Bây gī bác đã giác nḡ và bác buông ra nh̄ ng th̄ mà tr̄ c đây bác bám víu vì nḡ là th̄ t... V̄ y là bác đã thành Ph̄ t r̄ i. B̄ i Ph̄ t và Chúng sanh v̄ n ch̄ khác nhau có m̄ t b̄ c:

MÊ LÀ CHÚNG SANH, GIÁC NḠ LÀ PH̄ T

Ph̄ t và chúng sanh, ch̄ khác nhau có v̄ y. Thí d̄: Ông Bà thân sinh ra bác, cho bác ăn h̄ c t̄ i n̄ i t̄ i ch̄ n; là con nḡ i trí th̄ c đ̄ng hoàng... Nh̄ ng vì u mê! Bác ham ch̄ i, đàn d̄m v̄ i chúng b̄ n, sa đà say s̄ a trác táng, h̄ ng th̄ thú vui v̄ t ch̄ t, d̄ n đ̄ n sa đ̄ a h̄ h̄ ng. Khi y, bác là k̄ t̄ i t̄ x̄ u xa... Nay ḡ p duyên may bác giác nḡ. Th̄ y đ̄ c l̄ th̄ t. Bác b̄ con đ̄ ng h̄ thân m̄ t n̄ t, tr̄ l̄ i con nḡ i th̄ t c̄ a mình... V̄ i b̄ ng c̄ p và kī n th̄ c có s̄ n c̄ a mình.

Bác t̄ n t̄ y làm ăn, liêm chánh, gī uy tín đ̄ o đ̄ c... Là bác tr̄ thành nḡ i cao sang, quý phái... Nh̄ v̄ y, m̄ t con nḡ i c̄ a bác có hai giai đ̄ an:

(a) Giai đ̄ n 1: Bác là k̄ x̄ u xa, cho dù bác có b̄ ng c̄ p là nḡ i h̄ c th̄ c.

(b) Giai đ̄ n 2: Bác là nḡ i cao quý. Do bác “Giác Nḡ” đ̄ c chân lý đ̄ o Pháp...

T̄ c là tr̄ c thì bác là k̄ x̄ u xa do vì u mê! Sau bác thành nḡ i cao quý do bác giác nḡ. Nghĩa là x̄ u xa hay cao quý cũng ch̄ khác nhau có u mê hay giác nḡ mà thôi. Và Ph̄ t hay chúng sanh cũng ch̄ khác nhau có th̄ ...

Hãy Buông Ra

Tác Giả: Saigon Echo s&#u t&#m

Chúa Nhật, 25 Tháng 4 Năm 2010 21:28

Đo&#n th&#y đ&#c bài k&#:

*Chi&#u nay l&#ng gió thu v&#
Lá vàng &#i &#trần tr&# kh&#p n&#i.
Đ&#i ng&#&#i nh&# h&#t s&#&#ng r&#i
Lung linh m&#t thoáng m&#t tr&#i chi&#u tan.
Thân em nh&# đóa hoa Lan
Ng&#&#i đ&#i yêu thích muôn vàn đ&#m say
Nh&#ng r&#i ch&#ng đ&#&#c bao ngày
Cánh hoa tàn úa đ&#i thay hoàn toàn ...*